

Татарин

Микола Руденко

Ніби душу лікую від давніх ошпарин —
Років сорок це лихо забути велю:
У багнюці конає побитий татарин,
Його руки мотуззям зап'яті в петлю.

Я не знаю за віщо дядьки завелися —
Дико люди жили у донецьких степах.
Душу й досі пече голова його лиса
І той камінь, що людською кров'ю пропах.

Хто ж він був, цей татарин?.. Не відаю досі.
Били, мабуть, за те, що він череп голив.
Чи за те, що у зайшлого очі розкосі.
Чи за жменьку порічки, за пригорщу слив.

Я ж любив цих людей, односельців суворих, —
Всі до мене і добрі, й привітні вони.
В кулачищах вугілля чорніє, мов порошок.
Я трясу їх за руки: скажи, зупини!..

То не люди були — дикі звірі неначе.
Стала просто багном нежива голова.
І відтоді запала у серце дитяче
Недовіра до вашого, люди, ества.

Все ви можете, все — і любити, й страждати,
І на доти ворожі лягати грудьми.
Але як зрозуміти і як розгадати
Всю криваву безодню лихої пільми?

Я ненавиджу вас, дикуни-односельці.
Я люблю вас без міри, мої земляки.
І живе моє серце то в світлій веселці,
То у відчаї, котрий вдихнули віки.

Ніби душу лікую від давніх ошпарин,
Несучи у душі той донецький "рощот".

І приходять до мене забитий татарин,
І скривавленим ротом питає: за що?..